

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL CLUJ
SECȚIA A III-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Sentința civilă nr. 236/2021
Ședința publică de la 28 Septembrie 2021
Completul constituit din:
PREȘEDINTE: Judecător Radu Rareș Dușa
Grefier: Iosefina Nicoleta Trif

S-a luat spre examinare cererea de chemare în judecată formulată de reclamantii KAPCZA MIKOLT KRISZTINA și MARIN GABRIEL în contradictoriu cu pârâții GUVERNUL ROMÂNIEI și MINISTERUL AFACERILOR INTERNE - DIRECȚIA GENERALĂ JURIDICĂ, având ca obiect ordonanță președințială anularea HG 826/05.08.2021.

Mersul dezbaterilor, susținerile și concluziile părților au fost consemnate în încheierea de ședință din data de 23.09.2021, când instanța, având nevoie de timp pentru deliberare a dispus amânarea pronunțării pentru data de 28.09.2021, încheiere ce face parte integrantă din prezenta hotărâre.

CURTEA

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată sub nr. 607/33/2021 la data de 17.08.2021 reclamantii KAPCZA Mikolt Krisztina și MARIN Gabriel în contradictoriu cu pârâții Guvernul României și Ministerul Afacerilor Interne au solicitat instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să se dispună: anularea în întregime a HG nr. 826 din 5 august 2021 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 11 august 2021 precum și stabilirea măsurilor care se aplica pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19; în subsidiar anularea parțială a oricăreia dintre următoarele măsuri: anularea stării de alertă pentru județul Cluj; anularea anexei 2 art. 2 privind carantinarea; anularea anexei 2 art. 4 raportat la anexa 3 art. 1 pct. 1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 21, 23, 26 privind condiționarea participării la orice eveniment de vaccin sau test; să se dispună încetarea stării de alertă; cu daune morale în cuantum de 1000 lei pentru reclamanta Kapcza Mikolt Krisztina.

În motivare pornind de la considerentele deciziei CCR 392/2021, pentru asigurarea accesului efectiv la justiție, reclamantii solicită aplicarea procedurii de la ordonanța președințială în prezenta cauză.

Având în vedere dispozițiile art. 53 din Constituție, art. 2 lit. a, c, d, f; din OUG 21/2004, art. 3, 4, 6 din Legea 55/2020, *s-a susținut în esență că suntem în prezența unei mențineri a stării de alertă și nu o prelungire a acesteia, stare de alertă ce a fost instituită prin HG 394/mai 2020, nefiind întrunite condițiile referitoare la existența unui eveniment excepțional cu evoluție necontrolată, intensă, imprevizibilă.*

În momentul de față evoluția pandemiei nu mai este ceva imprevizibil, cum era la debutul pandemiei, astfel că măsurile nu mai au caracter de urgență.

În consecință, recurgerea guvernului la prelungirea repetată a stării de urgență bazat pe același motiv care a stat la baza declarării acesteia anul trecut, reprezintă un real exces de putere, ce trebuie sancționat de justiție.

Menținerea în continuare a măsurilor ce restrâng drastic drepturi fundamentale, e abuzivă și contravine în mod flagrant art. 53 din Constituție, măsurile nefiind nici proporționale, nici necesare, raportat la situația concretă din acest moment și nu a fost nici la instituire.

Mai mult starea de alertă se menține prin prelungiri lunare, fără să existe vreun studiu, raport serios documentat raportat la situația concretă, din momentul prelungirii (se preiau tot timpul aceleași argumente de acum 1 an).

Condiționarea participării la evenimente, activități, nunți, petreceri de prezentarea dovezii de vaccinare, test PCR, test antigen sau trecerea prin boală este vădit discriminatorie și în consecință nelegală.

Aceasta încalcă art. 16 - egalitatea în drepturi – art. 22, art. 23, art. 25, art. 26, art. 33 și 34 din Constituție, fiind în contradicție și cu tratatele internaționale care interzic discriminarea, și consacră consimțământul liber cu privire la orice intervenție medicală asupra propriei persoane.

Se încalcă fragrant și art. 1 și 2 din OG. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare.

Azi, s-a ajuns ca discriminarea sa fie regula după care un om are acces la viața socială, iar normalitatea unei vieți sociale a devenit excepția.

Un alt aspect de discriminare expresă, este legat de neluarea în considerare a „imunizării” prin căi naturale, prin trecerea prin boală a unui număr de 1.043.604 cetățeni și alții pe alte căi naturale și în plus cei care sunt imuni la aceasta boală, cetățeni pentru care nu se recunoaște realitatea unui risc scăzut de infectare sau transmitere a acestui virus, acești cetățeni neavând numărându-se printre cei ce nu beneficiază de libertatea socială/ precum cei nevaccinați.

Prevederile, criticate constituie în mod vădit o presiune privind exercitarea unui drept într-un anumit fel, ceea ce se constituie într-un abuz de putere evident.

În momentul în care se recunosc mai multe drepturi celor vaccinat se produce discriminarea prin golirea de conținut a dreptului la opțiune, a libertății de a te vaccina sau nu.

În consecință se impune indirect vaccinarea, golirea de conținut a dreptului însuși și condiționarea de a te vaccina, de a avea acces la „libertatea socială” „nevaccinatul fiind exclus de la aceasta.

Prevederea în sensul testării este și ea discriminatorie, fiind absurd să impui oricărei persoane să se testeze din 3 în 3 zile, contra unor costuri considerabile, și punându-l în acest fel într-o poziție de netă inferioritate față de cei vaccinați și obligând nevaccinatul să plătească taxe suplimentare ca să beneficieze de normalitatea unei vieți sociale.

În momentul de față, vaccinarea nu mai este măsură de prevenție a unei boli infecțioase, deci o măsură medicală, și nu mai este folosită conform scopului său, ci ca o condiționare a redării libertăților și drepturilor cetățeanului, ca și când acesta ar fi un dar al statului mărinimos.

Așadar, separarea cetățenilor vaccinați de cei nevaccinați, este inutilă, cât timp exista șansele, chiar și infime, ca cetățenii vaccinați să contracteze boala și să o transmită către alții, și care golește de conținut dreptul de opțiune liberă privind vaccinarea, impunând în mod indirect obligația de vaccinare.

Justificarea obiectivă rezonabilă pentru diferența de tratament este dificil de susținut. Sănătatea publică poate fi, în principiu, un motiv pentru a impune anumite restrângeri ale drepturilor fundamentale în contextul unei pandemii. Or, în ipoteza de față, criteriul de discriminare ține de dovada vaccinării, iar, în legătură cu vaccinul împotriva virusului SARS-Cov-2, nu există în prezent dovezi științifice incontestabile în legătură cu aspecte esențiale precum: (a) posibilitatea ca și persoanele vaccinate să fie transmițătoare ale virusului, (b) durata imunizării oferite de vaccin, (c) efectele secundare ale vaccinului, (d) pentru unele vaccinuri, siguranța și eficacitatea tehnologiei utilizate, care nu a mai fost folosită anterior la producerea de vaccinuri umane etc. Potrivit informațiilor publice, unele furnizate chiar de către producători, studiile clinice cu privire la vaccinurile existente nu sunt încă finalizate, nici în ceea ce privește efectele terapeutice și preventive, nici cu privire la efectele adverse, ceea ce se poate explica, având în vedere perioada

fără precedent de scurtă în care acestea au fost dezvoltate. În aceste condiții, justificarea obiectiva a unei discriminări este greu de identificat.

În ceea ce privește prelucrarea, cel puțin prin consultare, a datelor privind starea de sănătate a clienților este de reținut și art. 4 alin. (4) din Anexa 2 (măsuri pentru asigurarea rezistenței comunităților) la HG nr. 636/2021, potrivit căruia persoanele fizice (adică persoanele vizate în sensul Regulamentului general privind protecția datelor) sunt obligate să facă dovada situației privind faptul de a fi vaccinat împotriva virusului SARS-CoV-2, rezultatul negativ al unui test PCR sau rezultatul negativ certificat al unui test antigen rapid, prin prezentarea documentelor pe suport hârtie sau format electronic, dispoziție ce pune în lumină consultarea de informații medicale, adică prelucrarea de date sensibile cu caracter personal.

În plus, indiferent de rangul actului normativ, „exercitarea obligației pozitive a statului de a crea condițiile optime asigurării sănătății publice trebuie realizată cu respectarea garanțiilor asociate dreptului la viață intimă, familială și privată (...” întrucât „dacă statul se manifestă activ, în sensul că își exercită marja sa de apreciere în cadrul obligației sale pozitive de a apăra dreptul la ocrotirea sănătății, acesta trebuie să se manifeste, de asemenea, activ în cadrul obligațiilor pozitive care îi incumbă prin raportare la dreptul la viața intimă, familială și privată” (Decizia Curții Constituționale nr. 498 din 17 iulie 2018 parag. 41), obligație pe care nu și-a îndeplinit-o cu privire la prelucrarea de date care face obiectul prezentei acțiuni.

Reclamanții consideră că adevăratul scop al menținerii stării de alertă îl reprezintă ascunderea neclarităților privind achizițiile publice prin atribuire directă fără licitații de bunuri și servicii.

În ceea ce privește petitul subsidiar, se arată că Guvernul ignoră faptul că starea de alertă se poate institui și parțial în anumite zone ale țării, or în județul Cluj rata de vaccinare este de 43%, iar rata de infectări este de 0,05 la 1000 de locuitori astfel că nu se justifică menținerea stării de alertă, rata de infectări în prezent fiind în scădere, la 08.07.2021 înregistrându-se un număr de 849 persoane testate pozitiv în ultimele 14 zile, media națională fiind de 0,03 persoane.

În drept s-au invocat art. 6, art. 13 CEDO, art. 47 și 52 din Carta Drepturilor Fundamentale, art. 72 din Legea 55/2020, Legea 554/2004, art. 3-6, art. 997-1001 C.p.c., art. 21, art. 52 alin. 2, art. 126 alin. 6 Constituție și celelalte prevederi menționate.

Ministerul Afacerilor Interne a formulat întâmpinare invocând excepția inadmisibilității cererii de ordonanță președințială, iar pe fond se solicită respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În motivare se arată în esență că HG 826/2021 a fost adoptat ținând seama de propunerile HCNSU nr. 53/2021 având în vedere analiza factorilor de risc privind managementul situației de urgență generate de virusul Sars Cov 2 pe teritoriul României la 08.08.2021 realizată de specialiști în domeniul sănătății publice și a situațiilor de urgență.

Acastă analiză a factorilor de risc descrie în detaliu: amploarea situației de urgență, respectiv manifestarea generalizată a tipului de risc la nivel național, prin metode specifice de analiză și calcul, intensitatea situației de urgență, respectiv viteza de evoluție, înregistrată sau prognozată, a fenomenelor distructive și gradul de perturbare a stării de normalitate, insuficiența și/sau inadecvarea capacităților de răspuns, densitatea demografică în zona afectată de tipul de risc, existența și gradul de dezvoltare a infrastructurii adecvate gestionării tipului de risc.

Concluzia din cuprinsul analizei sus-menționate, a fost aceea că progresele înregistrate inițial în controlul efectelor pandemiei trebuie să fie menținute/adaptate, pentru a preveni un impact negativ major asupra sistemului sanitar.

Datele factice conduc la ideea că autoritățile nu pot ridica restricțiile și înceta starea de alertă în mod intempestiv, fără a asigura o trecere treptată de la restricțiile impuse la o relaxare totală. Urgența și excepționalitatea stării de alertă nu reprezintă o chestiune care ține neapărat de durată, ci de consecințele pe care epidemia le are asupra dreptului la viață și sănătate al persoanelor și de capacitatea autorităților de a răspunde în mod eficient situației create. Or, deși este adevărat că a trecut un an de la declararea pandemiei, nu se poate afirma că la acest moment ea ar fi sub control. Din contră, există "valuri" ale acesteia, tot astfel cum există și mutații ale virusului care sunt de natură să stârnească îngrijorare. De asemenea, chiar dacă în prezent există vaccinuri, campaniile de vaccinare sunt încă la început și nu sunt de natură, deocamdată, să ducă la o scădere atât de serioasă a numărului de cazuri încât să dovedească faptul că epidemia poate fi controlată și în lipsa măsurilor

în vigoare la acest moment.

Lecturând argumentele reclamantei, rezultă că se invocă încălcarea principiului securității și proporționalității prevăzut de art. 53 din Constituția României.

Față de aceste susțineri, adiacent motivelor de drept care legitimează prelungirea stării de alertă indicate mai sus, învederăm instanței că măsurile au fost instituite de autorități în limitele permise de Constituția României, în măsura art. 53 din Constituție care prevede că „(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav. (2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.”

Conform normei juridice referite, 3 (trei) condiții cumulative trebuie respectate pentru ca, anumite drepturi ale persoanelor, să poată fi restrânse, în condiții legalmente corecte, în contextul stării de urgență:

- Ingerința trebuie să fie prevăzută de lege

Potrivit C.E.D.O., prin lege se înțelege orice act normativ care este accesibil și previzibil.

În situația de față, restrângerea exercițiului drepturilor și libertăților în stare de alertă nu este dispusă de Guvernul României, prin HG. nr. 531/2021, modificată prin H.G. nr. 550/2021 ci este prevăzută într-o lege, anume Legea nr. 55/2020.

Măsurile cuprinse în actul normativ contestat vizează aplicarea dispozițiilor Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare, fără de care efectele legii nu se pot produce. Intrarea în vigoare a actului normativ susmenționat a atras instituirea stării de alertă conform mecanismului decizional instituit, precum și prelungirea stării de alertă și cuprinde măsurile de prevenire și control al infecțiilor cu coronavirusul SARS-CoV-2, respectiv măsurile non-medicale care și-au dovedit eficiența și eficacitatea. Măsurile cuprinse în proiect sunt emise pentru asigurarea executării legii.

Astfel cum s-a reținut în jurisprudența constituțională, restrângerea unor drepturi constituționale este admisă, ea răspunzând nevoii de a asigura securitatea juridică a drepturilor și libertăților celorlalți, atât din perspectiva intereselor individuale, cât și a celor naționale sau de grup și a binelui public, fiind și o modalitate de salvagardare a unor drepturi în situațiile în care exercițiul lor are un caracter antisocial.

Conform art. 5 – Accesul echitabil la îngrijirile de sănătate din Convenția europeană pentru protecția drepturilor omului și a demnității ființei umane față de aplicațiile biologiei și medicinei, Convenția privind drepturile omului și biomedicina, „părțile iau, ținând seama de nevoile de sănătate și de resursele disponibile, măsurile adecvate în scopul de a asigura, în sfera jurisdicției lor, accesul echitabil la îngrijiri de sănătate de calitate adecvată”.

Se poate aprecia că măsurile stabilite de autorități în contextul combaterii pandemiei de coronavirus au fost subsumate obligației statului de ocrotire a sănătății publice, fiind adoptate și implementate avându-se în vedere necesitatea asigurării unui just și proporțional echilibru între drepturile și libertățile fundamentale, în ansamblul lor.

Relevant este și faptul că, astfel cum s-a prevăzut în analiza factorilor de risc din 13.05.2021, măsurile de relaxare urmează a fi dispuse etapizat, înaintea fiecărei etape de relaxare fiind obligatoriu să se realizeze o analiză a evoluției situației epidemiologice coroborată cu gradul de vaccinare, care să valideze procesul de ridicare al măsurilor preventive de referință.

În acest context, se fac trimiteri inclusiv la art. 35 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, care conține dispoziții referitoare la protecția sănătății publice, statuând că „orice persoană are dreptul de acces la asistența medicală preventivă și de a beneficia de îngrijiri medicale în condițiile stabilite de legislațiile și practicile naționale.”

În cuprinsul H.G. nr. 826/2021 pentru fiecare măsură luată a fost indicat temeiul de drept cu putere de lege care permite dispunerea măsurii respective. Actul administrativ cu caracter normativ a fost emis în limitele și executarea Legii nr. 55/2020.

Toate măsurile au fost luate în limitele legale, având la bază principiul priorității interesului public, astfel că nu se poate discuta despre un exces de putere în impunerea restricțiilor, acestea fiind absolut necesare dată fiind situația de fapt.

Instanța urmează să constate că interesul public legitim, în speță asigurarea sănătății publice, determină dispunerea unor măsuri restrictive, instituite în vederea protejării cetățenilor.

Așadar, legea fundamentală impune Statului să dispună măsurile necesare pentru a garanta asigurarea igienei și a sănătății publice (art. 34 alin. (2)).

În acest context, se mai arată că România este parte semnatară a Regulamentului Sanitar Internațional (2005) adoptat de Adunarea Generală a Organizației Mondiale a Sănătății (OMS), iar prin Hotărârea 758/2009 pentru punerea în aplicare a Regulamentului Sanitar Internațional 2005 se arată că: art. 3 alin. (1) lit. d) în situația alertelor internaționale, evaluează informațiile primite de la OMS referitoare la evenimente care amenință sănătatea publică și care evoluează pe teritoriul altui stat, utilizează instrumentul de decizie prevăzut în anexa nr. 2 la RSI 2005 în vederea evaluării riscului de sănătate publică pentru România și recomandă implementarea măsurilor de sănătate publică de răspuns atunci când este cazul.

Relativ la art. 34 din Constituția României, intervenientul arată că dreptul la ocrotirea sănătății persoanei presupune, din partea statului două obligații principale și anume: de abținere, respectiv de a nu aduce atingere sănătății persoanei prin recurgerea la acțiuni violente/nonviolente, și de asigurare a cadrului necesar protejării dreptului, ambele subsumate interesului public legitim.

Cu referire la măsurile expres contestate, în nota de fundamentare a H.G. nr. 826/2021 se regăesc studiile avute în vedere, analiza efectuată de specialiști, precum și măsurile luate în alte state și impactul pe care acestea le-au avut asupra stopării răspândirii virusului.

Statele Membre ale Uniunii Europene au introdus treptat măsuri de restricție, inclusiv a celor de circulație.

S-a mai precizat în cuprinsul documentului de fundamentare faptul că un răspuns eficient și concentrat la riscul de sănătate publică cauzat de pandemia de SARS-CoV-2 trebuie să vizeze în mod direct pe trei aspecte: mobilitatea, interacțiunea și mijloacele de protecție individuală.

În lipsa unor mijloace eficiente de tratare sau prevenire a bolii pentru a asigura continuitatea majorității activităților și desfășurarea lor în relativă siguranță, membrii comunităților trebuie să își ajusteze individual nivelul de mobilitate, interacțiune, cât și de aderență la măsurile de protecție individuală.

În ceea ce privește restrângerea dreptului de liberă circulație, suplimentar față de argumentele de mai sus, arătăm că este relevantă și Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și pentru membrii familiilor acestora (de modificare a Regulamentului CEE nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE).

Față de toate aceste argumente, instanța urmează să constate că interesul public legitim, în speță asigurarea sănătății publice, determină dispunerea unor măsuri restrictive, instituite în vederea protejării cetățenilor.

Raportat la faptul că reglementările adoptate pentru combaterea pandemiei ar duce la o supra-reglementare, care ar cauza insecuritate juridică și paralelism legislativ, deși este adevărat că ne aflăm în prezența unei inflații de norme juridice care reglementează aceleași chestiuni, acest lucru nu poate duce la anularea actelor atacate, câtă vreme nu s-a indicat o normă juridică sau un principiu de drept încălcat.

Referitor la problema securității juridice, principiul nu este încălcat în sine în situația existenței unei supra-reglementări, ci trebuie verificat, suplimentar, dacă această supra-reglementare a fost de natură să afecteze drepturile particularilor.

Or, deși reclamantii au susținut că "populația nu mai știe ce comportament i se pretinde", nu au adus minime indicii în acest sens. Din contră, măsurile luate de autorități au beneficiat de o largă publicitate și că nu s-a dovedit faptul că ar fi existat persoane care ar fi fost sancționate pentru încălcarea lor, deși nu le-au cunoscut.

Referitor la critica ce vizează faptul că măsurile au fost dispuse pe întreg teritoriul României, fără a fi realizată o analiză cu privire la fiecare zonă/județ/oraș în parte se arată că acest lucru ar fi imposibil deoarece măsurile au fost dispuse de urgență, iar pe de altă parte s-ar fi dovedit a fi insuficiente datorită ușurinței cu care se răspândește virusul fiind necesară supravegherea întregii populații.

Referitor la criticile de nelegalitate vizând art.4 din Anexa nr. 2 privind condiționarea participării la orice eveniment de prezentarea dovezii de vaccinare, test PCR, test antigen sau confirmarea trecerii prin boală și Anexei nr. 3 pct. 1 care condiționează prezentarea documentelor de mai sus, se arată că, în conformitate cu strategia de vaccinare aprobată de Comitetul național de coordonare a activităților privind vaccinarea împotriva SARS-CoV-2, vaccinarea este voluntară/neobligatorie, gratuită și se face cu vaccinuri autorizate de Agenția Europeană a Medicamentului și reprezintă un instrument important pentru răspândirea pandemiei, scăderea supraîncărcării unităților sanitare, permițând de asemenea re deschiderea unităților sanitare pentru pacienți non-covid.

Chiar dacă vaccinarea nu este obligatorie, Statul român are obligația constituțională să ia măsuri pentru asigurarea sănătății publice, legea fundamentală reglementând, la art. 34 alin. (2) dreptul la ocrotirea sănătății.

Măsurile contestate se circumscriu sferei drepturilor care pot fi restrânse de autoritățile competente și reprezintă o restrângere, justificată obiectiv, a exercițiului libertății de circulație și a libertății întrunirilor. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat că statele au rolul de organizator neutru și imparțial, veghind totodată la amenajarea tuturor intereselor aflate în joc (a se vedea, mutatis mutandis, cauzele Aktasc. Franței, Bayrak c. Franței, Gamaleddyn c. Franței, Ghazal c. Franței, Singh c. Franței, decizii din 30 iunie 2009)."

Adunările în masă sunt definite de OMS ca fiind evenimente (precum competițiile sportive) caracterizate prin concentrarea de persoane într-o anumită locație pentru un anumit scop pe o perioadă stabilită de timp, care pot amplifica transmiterea COVID-19 și care pot pune presiune suplimentară pe sistemul de sănătate al țării gazdă sau ale comunității.

Condițiile impuse persoanelor pentru participarea la diferite evenimente care presupun un număr mai mare de persoane sau care au loc într-un cadru predispus transmiterii virusului sunt condiții minime prin care să se asigure o obiectivul legitim de protejare a sănătății publice.

Discriminarea se bazează pe noțiunea de "excludere de la un drept", iar remediul specific, în cazul constatării discriminării, îl reprezintă acordarea sau accesul la beneficiul dreptului.

În sensul O.G. nr. 137/2009, la art. 2 alin. (1) se prevede că prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

La art. 2 alin. (3) din același act normativ: Sunt discriminatorii, potrivit prezentei ordonanțe, prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane, pe baza criteriilor prevăzute la alin. (1), față de alte persoane, în afara cazului în care aceste prevederi, criteriile sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a celui scop sunt adecvate și necesare.

În același sens este și jurisprudență constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat, în aplicarea prevederilor art. 14 din Convenția privind apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind interzicerea discriminării, că reprezintă o încălcare a acestor prevederi orice diferență de tratament săvârșită de stat între indivizi aflați în situații analoge, fără o justificare obiectivă și rezonabilă.

În legătură cu principiul egalității regăsit la art. 16 alin. (1) din Constituția României, Curtea Constituțională a reținut că „principiul egalității cetățenilor în drepturi presupune egalitatea de tratament juridic pentru situații identice sau comparabile, după cum impune și aplicarea unui tratament juridic diferit, pentru situații care se deosebesc în mod obiectiv și rezonabil".

Așadar, nu se poate vorbi despre încălcare principiului egalității și, implicit, existența unei discriminări, decât atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă.

Art. 14 din CEDO oferă protecție împotriva oricăror discriminări, dar orice diferență de tratament nu semnifică, în mod automat, încălcarea sa. Pentru ca o asemenea încălcare să se producă, trebuie stabilit că persoanele aflate în situații analoage sau comparabile beneficiază de un tratament preferențial și că distincția nu își găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă.

În cauza Carson și alții c. Regatului Unit, Hotărârea din 4 noiembrie 2008, respectiv cauza McMichael c. Regatului Unit, Hotărârea din 24 februarie 1995, Curtea a reținut că statele beneficiază de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice diferențele de tratament juridic aplicabile, întinderea acestei marje depinzând de circumstanțele concrete ale fiecărei cauze, de domeniul și de contextul în discuție.

Or, în cazul de față, vaccinarea nu reprezintă un criteriu de discriminare, ci însăși situația care impune diferența de tratament. Cât timp la nivel mondial s-a apreciat că cea mai eficientă modalitate de stopare a transmiterii virusului o reprezintă vaccinarea, fiind aprobate în regim de urgență o serie de vaccinuri și puse la dispoziția populației în mod gratuit, persoanele care aleg să participe la campaniile derulate de autorități se află într-o situație diferită de cei care optează în sens contrar.

Astfel, sunt de reținut toate măsurile luate și restricțiile impuse de autorități începând cu luna martie 2020 pentru încetinirea răspândirii virusului Sars-Cov2, și, cel mai important, modul de reacție a populației și de conformare la restricțiile impuse. În mod evident, măsurile de relaxare trebuie să fie dispuse treptat, nefiind de conceput ca, în momentul în care s-a redus numărul de infectări și de cazuri grave să fie reluate toate activitățile sociale, fără diferențieri în funcție de situațiile/etapele în care se află populația (imunizată/neimunizată).

De aceea, în mod firesc, relaxarea treptată presupune evitarea oricăror riscuri de escaladare a cazurilor, prin redeschiderea anumitor evenimente sociale treptat, fiind necesară luarea unor măsuri de precauție.

Mai mult decât atât, politica de vaccinare urmărește obiective legitime de protejare a sănătății publice, prin faptul că protejează atât pe cei care primesc vaccinul respectiv, cât și pe cei care nu se pot vaccina din motive medicale, prin prevederile alternative regăsite la art. 31 din Anexa nr. 2 la H.G. nr. 531/2021, modificată prin H.G. nr. 550/2021.

În condițiile în care legea fundamentală impune autorităților statului să dispună măsuri necesare pentru asigurarea sănătății publice pentru toți cetățenii, nu se poate considera că există un tratament diferențiat între o persoană vaccinată și una nevaccinată, atâta vreme cât aceasta din urmă are posibilitatea prezentării rezultatului negativ al unui test pentru a beneficia de aceleași condiții ca persoana vaccinată.

În acest context, s-a adus în discuție și jurisprudența relevantă a Curții Europene a Drepturilor Omului în cauza Vavricka și alții contra Cehia.

În privința daunelor morale se menționează că acestea nu sunt dovedite.

Și părțile Guvernul României a depus întâmpinare, solicitând respingerea cererii de ordonanță președințială, ca inadmisibilă, pe cale de excepție; respingerea acțiunii ca neîntemeiată, pe fond.

Obiectul acțiunii se circumscrie exclusiv exigențelor legii speciale, cererea urmând a fi întemeiată în drept, de către reclamant, pe dispozițiile art.8 raportate la cele ale art.7 și coroborate cu cele ale art.18 (în ceea ce privește soluțiile pe care instanța le poate pronunța cu privire la obiectul cauzei) din Legea nr.554/2004.

În speță, pretențiile afirmate în cererea reclamantilor nu pot deroga de la aplicarea legii speciale, litigiul fiind unul eminent de contencios administrativ. În schimb, ordonanța președințială are ca temei legal dispozițiile art.997-1001 Cod procedură civilă, fiind aplicabil unui litigiu civil, iar nu de natura contenciosului administrativ.

Raportat la acest temei implicit, ordonanța președințială, în materia contenciosului administrativ, este inadmisibilă.

Pretențiile afirmate pe calea ordonanței președințiale sunt inadmisibile pentru că atât cererea de obligare a autorității publice să emită un act administrativ, cât și cea privind anularea unei hotărâri a Guvernului nu pot fi soluționate într-o altă procedură judiciară decât cea reglementată în Legea nr.554/2004, ca lege aplicabilă pentru fondul pricinii.

Condițiile și cazurile în care instanța poate obliga autoritatea publică să emită un act administrativ ori să anuleze dispozițiile unei hotărâri de Guvern sunt prevăzute expres în art.8 și art.18 din Legea nr.554/2004, legea specială derogatorie de la dreptul comun în materia contenciosului administrativ.

În lipsa unor prevederi care să permită aplicarea, prin coroborare, a altor norme speciale la prezenta cauză, vă rugăm să respingeți cererea, ca inadmisibilă.

Hotărârea Guvernului nr.826/2021 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 11 august 2021, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 a fost adoptată în temeiul art.108 din Constituția României, republicată și al art.3,4,6, și 71 alin.(1) din Legea nr.55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare, în contextul indicat în preambulul acesteia.

La adoptarea actului normativ contestat s-a avut în vedere faptul că evaluarea realizată în baza factorilor de risc prevăzuți la art.3 alin.(4) din Legea nr.55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare, indică necesitatea menținerii unui răspuns amplificat la situația de urgență determinată de răspândirea noului coronavirus, aspecte materializate în cuprinsul documentului intitulat „Analiza factorilor de risc privind managementul situației de urgență generate de virusul SARS-CoV-2 pe teritoriul României la data de 02.08.2021”, întocmit la nivelul Centrului Național de Coordonare și Conducere a Intervenției.

Totodată, la adoptarea H.G. nr.826/2021 s-a ținut seama de propunerile cuprinse în Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr.53/2021 privind propunerea prelungirii stării de alertă și a măsurilor necesare a fi aplicate pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19.

Totodată, rugăm Onorata Instanță să observe că nu pot fi reținute elemente de nelegalitate ale Hotărârii Guvernului nr.826/2021 sau eventuale împrejurări de natură a crea o îndoială asupra legalității, veridicității și autenticității acestui act administrativ.

Legalitatea actului administrativ impune respectarea anumitor cerințe și anume:

- actele să fie adoptate sau emise de către autoritățile competente din punct de vedere material/teritorial și în limitele acestor competențe;
- conținutul actului administrativ să fie conform cu conținutul legii în baza căreia este emis;
- actele să corespundă scopului urmărit de legea pe care o pun în executare;
- actele să fie adoptate sau emise în forma specifică actelor administrative și a normelor de tehnică legislativă prevăzute de lege.

Totodată, toate aceste cerințe esențiale au fost respectate în cauză, hotărârea fiind emisă în deplină concordanță cu prevederile Legii nr.55/2020, cu modificările și completările ulterioare.

Susținerile reclamantilor privind vătămarea unor drepturi recunoscute de lege prin adoptarea actului normativ contestat sunt nefondate și nu pot demonstra nelegalitatea acestuia.

În concluzie, se impune respingerea, ca nefondată, a cererii de anulare a Hotărârii Guvernului nr.826/2021.

La data de 01.09.2021 reclamantii KAPCZA Mikolt Krisztina și MARIN Gabriel au depus o cerere, arătând că ordonanța președințială se transformă în acțiune de drept comun.

Pârâtul Guvernul României, a depus întâmpinare la cererea precizatoare invocând excepții netimbrării cererii de chemare în judecată, inadmisibilității cererii de chemare în judecată, a lipsei procedurii prelabile și lipsei de interes.

Pârâtul consideră că se impune anularea cererii de chemare în judecată ca netimbrată având în vedere faptul că, dispozițiile art. 197 Cod pr.civ..

Raportat la dispozițiile art. 16 din O.U.G. nr.80/2013 privind taxele judiciare de timbru cât și la cele ale art.17 alin.2 din Legea nr.554/2004, cu modificările și completările ulterioare,

solicităm instanței de judecată să verifice îndeplinirea, de către partea reclamantă, a obligației legale de plată anticipată a taxei de timbru.

Având în vedere dispozițiile citate precum și faptul că din înscrisurile ce ne-au fost comunicate nu reiese îndeplinirea de către partea reclamantă a obligației legale de plată anticipată a taxei judiciare de timbru, solicităm instanței să dispună anularea cererii de chemare în judecată.

În motivare s-a susținut în esență că măsurile solicitate pe calea ordonanței președințiale trebuie să aibe un caracter provizoriu, or o măsură de anulare a actului/încetare a stării de alertă nu poate avea un astfel de caracter.

Pe fondul cauzei se arată că HG 826/2021 a fost adoptată în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art.3, art.4, art.6 și art.71 alin. 1) din Legea nr.55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19.

La elaborarea actului administrativ au fost respectate dispozițiile Legii nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, precum și cele cuprinse în Regulamentul privind procedurile, la nivelul Guvernului, pentru elaborarea, avizarea și prezentarea proiectelor de documente de politici publice, a proiectelor de acte normative, precum și a altor documente, în vederea adoptării/aprobării, regulament aprobat prin H.G. nr. 561/2009, proiectul hotărârii fiind avizat și de Ministerul Justiției.

Așadar, actul normativ care face obiectul acțiunii a fost emis pentru punerea în aplicare a dispozițiilor Legii nr.55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 și, în mod evident, nu conține soluții legislative care să fie contrare cu concepția sau finalitatea urmărită de actele de bază.

Reclamanta susține că hotărârea atacată încalcă grav drepturile fundamentale garantate de Constituție fiind adoptată cu exces de putere și cu încălcarea proporționalității și necesității măsurii.

Toate măsurile dispuse atât în perioada stării de urgență, cât și în prezent, în perioada stării de alertă, au fost instituite în limitele permise de art. 53 din Constituția României, conform căreia, trei condiții cumulative trebuie respectate pentru ca anumite drepturi ale persoanelor, să poată fi restrânsă, în condiții legalmente corecte, în contextul stării de urgență.

Ingerința trebuie să fie prevăzută de lege

Ingerința trebuie să urmărească un scop legitim

Ingerința trebuie să fie necesară și proporțională într-o societate democratică.

Hotărârea Guvernului nr.826/2021, astfel cum s-a precizat anterior, a fost adoptată ținând seama de propunerile din Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr.53/2021.

Analizele factorilor de risc, ce au fost realizate de specialiști în domeniul sănătății publice și a situațiilor de urgență, descriu în detaliu: amploarea situației de urgență, respectiv manifestarea generalizată a tipului de risc la nivel național, prin metode specifice de analiză și calcul, intensitatea situației de urgență, respectiv viteza de evoluție, înregistrată sau prognozată, a fenomenelor distructive și gradul de perturbare a stării de normalitate, insuficiența și/sau inadecvarea capacităților de răspuns, densitatea demografică în zona afectată de tipul de risc, existența și gradul de dezvoltare a infrastructurii adecvate gestionării tipului de risc.

Toate criticile din acțiune, în sensul că prin hotărâre de Guvern a fost restricționat exercițiul drepturilor fundamentale nu pot fi primite, întrucât actul administrativ contestat a fost emis în limitele și executarea Legii nr.55/2020.

Criticile privind prelungirea succesivă a stării de alertă pe teritoriul României prin emiterea unor hotărâri de Guvern nu pot fi reținute, întrucât posibilitatea dispunerii prelungirii acestei măsuri este acordată Executivului de legiuitor prin dispozițiile art.3 alin.(2) din Legea nr.55/2020.

Dincolo de inexistența unui interes și a unei motivări corespunzătoare care să se refere la nelegalitatea, în întregime, a dispozițiilor H.G. nr.826/2021, față de susținerile regăsite în cererea de chemare în judecată pârâtul arată următoarele:

Adoptarea H.G. nr. 826/2021 a fost determinată de motivele menționate în Nota de fundamentare ale acesteia, respectiv cele regăsite în Secțiunea a 2 - a „Motivul emiterii actului normativ” - punctul 1 „Descrierea situației actuale” din respectivul document, fiind descrisă, atât Amplora situației de urgență, respectiv manifestarea generalizată a tipului de risc la nivel național (la pct. I) cât și Intensitatea situației de urgență, respectiv viteza de evoluție, înregistrată sau prognozată, a fenomenelor distructive și gradul de perturbare a stării de normalitate (la pct. II).

La Secțiunea a 2 - a, la punctul.2 „Schimbări preconizate” se face mențiunea că „măsurile cuprinse în prezenta hotărâre a Guvernului vizează aplicarea dispozițiilor Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare, fără de care efectele legii nu se pot produce. Intrarea în vigoare a actului normativ susmenționat a atras instituirea stării de alertă conform mecanismului decizional instituit, precum și prelungirea stării de alertă și cuprinde măsurile de prevenire și control al infecțiilor cu coronavirusul SARS-CoV-2, respectiv măsurile non-medicale care și-au dovedit eficiența și eficacitatea. Măsurile cuprinse în proiect sunt emise pentru asigurarea executării legii”, fiind indicate și elementele de noutate aduse prin prezenta hotărâre.

De asemenea, trebuie observată și mențiunea regăsită la punctul 3 în sensul că „Evaluarea realizată în baza factorilor de risc prevăzuți la art. 3 alin. (4) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările ulterioare, indică necesitatea menținerii unui răspuns amplificat la situația de urgență determinată de răspândirea noului coronavirus, aspecte materializate în cuprinsul documentului intitulat „Analiza factorilor de risc privind managementul situației de urgență generată de virusul SARS-COV-2 pe teritoriul României la data de 07.06.2021”, întocmit la nivelul Centrului Național de Conducere și Coordonare a Intervenției.”

Astfel, nu pot fi reținute susținerile reclamantilor în sensul că nota de fundamentare nu conține niciun fel de criteriu obiectiv, previzibil, concret cu privire la situația epidemiologică.

Referitor la susținerea reclamantilor cu privire la faptul că starea de alertă a fost prelungită succesiv, și menținută fără temei, pârâtul arată că, potrivit dispozițiilor legale, prelungirea stării de alertă este permisă, până la încetarea situației de urgență care a impus măsura, astfel cum rezultă din dispozițiile art.41 și art. 42 alin.(1) și (2) din O.U.G. nr.21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență.

De asemenea, art. 3 alin. (2) din Legea nr. 55/2020 dispune că „Starea de alertă poate fi prelungită ori de câte ori analiza factorilor de risc indică necesitatea menținerii răspunsului amplificat pentru o perioadă de timp suplimentară, care nu poate fi mai mare de 30 de zile.”

În ceea ce privește măsura condiționată participării la evenimente, regăsită la art.4 din Anexa 2 - Măsuri pentru asigurarea rezilienței comunităților, pârâtul susține că și această măsură își are fundamentul legal în art.5 alin.(2) lit. d) din Legea nr.55/2020.

Susținerile privind aspectele de discriminare invocate de reclamantii prin raportare la dispozițiile art. 1 și 2 din O.G. nr. 137/2000 și constatarea unei stări de discriminare nu pot fi reținute în condițiile în care, din interpretarea dispozițiilor art. 1, art.8 (obiectul acțiunii judiciare) și celor ale art. 18 (soluțiile pe care le poate da instanța) din Legea nr.554/2004, cu modificările și completările ulterioare, reiese că acțiunea în contencios administrativ poate fi o acțiune în anulare a actului administrativ propriu-zis, o acțiune de a obliga autoritatea publică să emită un act administrativ (în cazul refuzului nejustificat sau al nesoluționării în termenul legal a cererii) sau o acțiune de recunoaștere a dreptului pretins sau a interesului legitim.

Raportat la dispozițiile legale mai sus arătate și față de motivarea în fapt a cererii introductive, pârâtul susține că solicitarea reclamantilor de a se constata o stare de discriminare produsă de un act administrativ, nu poate forma obiectul unei acțiuni în contencios administrativ.

Pe de altă parte, se poate observa că reclamantii, menționează, exclusiv, în cuprinsul acțiunii sale dispozițiile O.G. nr. 137/2000, dar s-a adresat instanței de contencios solicitând anularea actului.

Or, în acest context, pârâtul invocă inadmisibilitatea prezentului demers judiciar, prin raportare la Decizia ICCJ-RIL nr.10/2016.

În aceste condiții instanța de contencios administrativ nu poate constata existența unei stări de discriminare prin adoptarea actului contestați ci poate analiza actul strict din perspectiva actelor de bază, de nivel superior, în temeiul și în executarea cărora acesta a fost adoptat.

Pentru adoptarea măsurilor criticate s-a ținut seama de evaluarea realizată în baza factorilor de risc prevăzuți la art.3 alin.(4) din Legea nr.55/2020, această evaluare indicând necesitatea menținerii unui răspuns amplificat la situația de urgență determinată de răspândirea noului coronavirus, aspecte materializate în cuprinsul documentului intitulat: analiza factorilor de risc

privind managementul situației de urgență generată de virusul SARS-CoV-2 pe teritoriul României la data de 05.07.2021".

Această analiză a factorilor de risc descrie în detaliu: amploarea situației de urgență, respectiv manifestarea generalizată a tipului de risc la nivel național, prin metode specifice de analiză și calcul, intensitatea situației de urgență, respectiv viteza de evoluție, înregistrată sau prognozată, a fenomenelor distructive și gradul de perturbare a stării de normalitate, insuficiența și/sau inadecvarea capacităților de răspuns, densitatea demografică în zona afectată de tipul de risc, existența și gradul de dezvoltare a infrastructurii adecvate gestionării tipului de risc.

Concluzia din cuprinsul analizei sus-menționate, a fost aceea că progresele înregistrate inițial în controlul efectelor pandemiei trebuie să fie menținute adaptate, pentru a preveni un impact negativ major asupra sistemului sanitar.

Reclamanții arată, în esență, că suntem în prezenta unui abuz de putere, deoarece nu se justifică prelungirea stării de alertă, instituită în mai 2020, întrucât a dispărut caracterul urgent și excepțional care a justificat instituirea acesteia.

Contrar acestor susțineri, pârâtul arată că, urgența și excepționalitatea stării de alertă nu reprezintă o chestiune care ține neapărat de durată, ci o chestiune care ține de consecințele pe care epidemia le are asupra dreptului la viață și sănătate al persoanelor și de capacitatea autorităților de a răspunde în mod eficient situației create. Or, deși este adevărat că a trecut deja un an de la declararea pandemiei, nu se poate afirma că, la acest moment, ea ar fi sub control.

Față de situația actuală, menținerea stării de alertă nu apare ca fiind decisă cu exces de putere, mai ales că autoritățile au dat dovada că măsurile sunt calibrate în funcție de evoluția situației.

Pârâtul susține că din analiza argumentele din cuprinsul cererii de chemare în judecată, se observă faptul că, în cea mai mare parte, acestea nu privesc motive de nelegalitate a actului contestat, astfel cum a fost modificat și completat, ci reprezintă mai degrabă aprecieri subiective, nefundamentate.

Așadar, contrar aprecierii subiective, eronate a reclamanților, restrângerile contestate nu au un caracter neconstituțional, acestea fiind stabilite prin Legea nr.55/2020.

Dispozițiile legale invocate sunt puse în aplicare prin acte normative de rang inferior emise în executarea legii, cum este și hotărârea de Guvern criticată prin prezentul demers judiciar, acestea fiind emise cu respectarea mecanismului constituțional reglementat de art.53 alin.(1) și art.108 alin.(1) și (2) din Constituția României.

În cererea de chemare în judecată se invocă disparat unele prevederi constituționale cu ignorarea mecanismului de legiferare și de punere în aplicare a legii reglementat prin Constituția României, prin lege neputându-se reglementa modalități concrete în care dispozițiile sale se duc la îndeplinire, această chestiune fiind una de executare a legii.

Afirmațiile reclamanților nu pot înlocui datele, cifrele, recomandările Ministerului Sănătății, ale organismelor internaționale (Organizația Mondială a Sănătății, Centrul de Control al Bolilor din China), Institutului Național de Sănătate Publică, instituții cu expertiză în materie. Este de necontestat faptul că efectele virusului Covid 19 sunt extraordinare și nemaîntâlnite, pandemia fiind, pentru întreaga omenire, atât o provocare medicală, cât și o provocare de ordin economic și social și, din această perspectivă, în opinia noastră, nicio persoană, nici măcar o instanță de judecată nu poate face o justă apreciere asupra consecințelor ce pot apărea prin neluarea unor măsuri în scopul de a încetini răspândirea virusului, după cum nu se poate pronunța asupra oportunității dispunerii anumitor măsuri sau luării anumitor decizii.

Ceea ce poate să facă instanța de judecată, potrivit competențelor, este să analizeze dacă actul administrativ supus controlului judecătoresc sunt în concordanță cu prevederile legii și a actelor de nivel superior, ori, așa cum am arătat actul administrativ contestat a fost emis în limitele și cu respectarea prevederilor Legii nr.55/2020.

În concluzie, H.G. nr.826/2021 a fost emisă în temeiul și în executarea Legii nr.55/2020, adoptată de Parlamentul României, act normativ de nivel superior, cu respectarea prevederilor Legii nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

În final, pârâtul a opinat că măsurile conținute de prevederile legale contestate urmăresc un scop legitim, respectiv protejarea vieții și limitarea efectelor pandemiei de Covid-19 asupra sănătății persoanelor, sens în care sunt proporționale cu situația de risc epidemiologic crescut, impunându-se ca acestea să fie acceptate ca fiind în marja de apreciere a autorității publice. Prin argumentele aduse, reclamantul solicită practic instanței să își depășească limitele controlului jurisdicțional asupra excesului de putere și să se substituie autorităților într-o analiză de oportunitate.

Având în vedere evoluția pandemiei, autoritățile au ajustat măsurile de protecție în funcție de rata de infectare la nivel național, dar și regional, măsurile fiind înăsprite în zonele unde rata de infectare a depășit valorile prag stabilite. Aceste măsuri au fost luate cu respectarea dreptului populației la sănătate, precum și prevederile legale adoptate în contextul pandemiei.

În mod evident, atât din nota de fundamentare, cât și din propunerile cuprinse în Hotărârea C.N.S.U. nr.53/2021 reies cerințele care reclamă intervenția normativă, astfel cum a fost mai sus enunțată, cât și finalitatea urmărită și beneficiul concret (încetinirea infectărilor).

Instanța trebuie să aibă în vedere că prin aceste măsuri restrictive s-a urmărit o încetinire a răspândirii virusului, pentru a nu fi pusă o presiune excesivă pe sistemul sanitar. Așadar, se urmărește protejarea unui interes public major, respectiv garantarea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor privind securitatea sanitară.

În lipsa unor mijloace eficiente de tratare sau prevenire a bolii pentru a asigura continuitatea majorității activităților și desfășurarea lor în relativă siguranță, membrii comunităților trebuie să își ajusteze individual nivelul de mobilitate, interacțiune, cât și de aderență la măsurile de protecție individuală, Statul fiind obligat să adopte măsuri care să protejeze cu prioritate dreptul la sănătate al populației.

În concluzie, pârâtul apreciază că susținerile reclamantilor privind vătămarea unor drepturi ori libertăți recunoscute de lege prin adoptarea H.G. nr.826/2021, sunt nefondate și nu pot demonstra nelegalitatea actului, motiv pentru care solicită respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată.

La data de 13.09.2021 reclamantii KAPCZA Mikolt Krisztina și MARIN Gabriel au depus precizări, solicitând anularea H.G. 932/2021 sau în subsidiar anularea parțială privind anularea stării de alertă pentru județul Cluj, încetarea stării de alertă, anularea condiționării participării la orice eveniment, intrare de vaccin, test sau trecerea prin boală.

Se solicită respingerea excepțiilor netimbrării, a lipsei plângerii prealabile, a lipsei de interes. În momentul de față singura cale de acces la justiție este calea de drept comun, folosită în prezenta acțiune.

Excepția lipsei de interes trebuie respinsă. Actul atacat încalcă drepturi fundamentale pentru orice cetățean.

Legea 55/2020 nu prevede în nici un articol posibilitatea discriminării, segregării, diferențierii cetățenilor pe criterii de vaccinare, test, trecere prin boală, asemenea prevederi fiind introduse doar prin H.G. Într-unul din preambulul legii 55/2020 statuează că este necesară adoptarea de măsuri restrictive în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței altor drepturi sau libertăți fundamentale.

Prin urmare măsurile de acest gen care impiedică asupra libertății de circulație și a dreptului de dispune de fine însuși, sunt vădit nelegale.

La data de 20.09.2021 reclamantii KAPCZA Mikolt Krisztina și MARIN Gabriel au depus precizări, în sensul că anularea HG 932/2021 privește inclusiv modificările aduse prin HG 990/17.09.2021 – care face parte integrantă din actul atacat.

Guvernul României a depus întâmpinare la data de 24.09.2021, solicitând respingerea acțiunii ca inadmisibilă, lipsită de interes și ca neîntemeiată.

În ceea ce privește neîndeplinirea procedurii administrative prealabile, s-au invocat prevederile art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Reclamantii nu fac dovada interesului de a promova prezenta cerere de anulare a actului administrativ contestat, condiție de exercițiu a oricărei acțiuni injustiție.

Pentru a fi parte într-un proces, este necesar a fi întrunite nu numai condițiile privind capacitatea și calitatea procesuală, ci și aceea a existenței unui interes legitim, născut și actual, personal și direct.

Or, reclamantul solicită anularea în parte a Hotărârii Guvernului nr.932/2021 însă, prin raportare la dispozițiile art.8 din Legea nr.554/2004, aceștia trebuie să indice care este dreptul sau interesul legitim privat și argumentele pentru care se apreciază că dreptul/interesul privat respectiv este încălcat, pentru a se putea verifica existența interesului și apoi a condiției de fond în exercitarea acțiunii în contencios administrativ care vizează anularea actului normativ în întregul său.

Având în vedere că, din motivarea cererii precizatoare reiese că, în realitate, reclamantul își motivează interesul exclusiv prin critici aduse măsurilor instituite de către autoritățile și instituțiile publice precum și de către entitățile medicale care au pus în executare actul normativ criticat, fără a exemplifica modul în care aceste măsuri au produs părții reclamante o vătămare, nu se poate prefigura folosul propriu pe care reclamantul l-ar obține ca urmare a admiterii cererii sale.

În cauza dedusă judecătii, exercițiul dreptului la acțiune și recunoașterea interesului legitim nu pot interveni decât în condițiile prevăzute de art.21 și art.52 din Constituția României, republicată, și de legea aplicabilă căii procedurale alese, respectiv de Legea nr.554/2004.

Prin urmare, dispozițiile Legii nr.554/2004 își găsesc suportul în prevederile legii fundamentale, iar din analiza acestora reiese că instanțele de contencios administrativ au obligația de a analiza și de a se pronunța și prin prisma existenței interesului legitim, nu doar a dreptului subiectiv.

Reclamantul nu probează existența încălcării vreunui drept personal, recunoscut de lege, prin adoptarea actului administrativ contestat sau a unui interes legitim, astfel cum sunt acestea definite la art.2 alin.(1) lit.o) și lit.p) din Legea nr.554/2004, iar motivele prezentate ar putea fi incluse în categoria interesului general.

Pe fondul cauzei, se solicită respingerea cererii de anulare ca neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

Hotărârea Guvernului nr.932/2021 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 10 septembrie 2021, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 a fost adoptată ținând cont de prevederile tuturor actelor normative indicate în preambulul acesteia.

Temeiul legal al adoptării acestei hotărâri l-au constituit prevederile art.108 din Constituția României, republicată, și cele ale art.3, art.4, art.6 și art.71 alin.(1) din Legea nr.55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare.

Hotărârea contestată a fost adoptată de Executiv, astfel cum reiese și din Nota de fundamentare a acesteia, prin însușirea proiectului inițiat de Ministerul Afacerilor Interne, dar și de alte organe de specialitate ale administrației publice centrale cu atribuții în acest domeniu.

La elaborarea actului administrativ cu caracter normativ au fost respectate dispozițiile Legii nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, precum și cele cuprinse în Regulamentul privind procedurile, la nivelul Guvernului, pentru elaborarea, avizarea și prezentarea proiectelor de documente de politici publice, a proiectelor de acte normative, precum și a altor documente, în vederea adoptării/aprobării, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.561/2009, proiectul hotărârii fiind avizat de către autoritățile publice interesate în aplicarea acesteia.

Pe de altă parte, prin raportare la susținerile reclamantilor, rugăm onorata instanță să observe că nu pot fi reținute critici reale aduse Hotărârii Guvernului nr.932/2021 sau eventuale împrejurări de natură a crea o îndoială asupra legalității, veridicității și autenticității acestui act administrativ.

Legalitatea actelor administrative impune respectarea anumitor cerințe: -actele să fie adoptate sau emise de către autoritățile competente din punct de vedere material/teritorial și în limitele acestor competențe.

Toate aceste cerințe esențiale au fost respectate în cauză, hotărârea fiind emisă în deplină concordanță cu prevederile art.3, 4, 6 și art.71 alin.(1) din Legea nr.55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare.

Hotărârea Guvernului nr.932/2021 cuprinde măsurile concrete necesare a fi întreprinse pe durata stării de alertă pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, posibilitatea restrângerii unor drepturi și libertăți fiind prevăzută de Legea nr.55/2020 și nu de actul contestat, în acord cu prevederile legale și jurisprudența instanței de contencios constituțional care a statuat faptul că restrângerea drepturilor și a libertăților nu se poate realiza decât prin lege, astfel cum rezultă din interpretarea coroborată a dispozițiilor art.53 și ale art. 115 alin.(6) din Constituție.

Așadar, actul normativ care face obiectul acțiunii a fost emis pentru punerea în aplicare a dispozițiilor Legii nr.55/2020 și, în mod evident, nu conține soluții legislative care să fie contrare cu concepția sau finalitatea urmărită de actele de bază.

Toate măsurile dispuse atât în perioada stării de urgență, cât și în prezent, în perioada stării de alertă, au fost instituite în limitele permise de Constituția României, în măsura art.53 din Constituție.

Conform normei juridice referite, trei condiții cumulative trebuie respectate pentru ca, anumite drepturi ale persoanelor, să poată fi restrânse, în condiții legamente corecte, în contextul stării de urgență:

Ingerința trebuie să fie prevăzută de lege;

Ingerința trebuie să urmărească un scop legitim;

Ingerința trebuie să fie necesară și proporțională într-o societate democratică;

Toate măsurile au fost luate în limitele legale, având la bază principiul priorității interesului public și protejarea sănătății publice, fiind absolut necesare dată fiind situația de fapt.

Hotărârea Guvernului nr.932/2021 a fost adoptată ținând seama de propunerile cuprinse în Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr.67/2021.

Așadar, actul contestat are la bază analiza de specialitate a factorilor de risc, astfel cum reglementează în mod expres art.3 alin. (2) din Legea nr. 55/2020, cu modificările și completările ulterioare. Opinia noastră este în sensul că nu pot fi ignorate analizele tehnice de specialitate ale factorilor de risc privind managementul situației de urgență generată de virusul SARS-CoV-2 pe teritoriul României și nici recomandările specialiștilor din cadrul Institutului Național de Sănătate Publică ori din cadrul OMS. În caz contrar, instanța de judecată s-ar substitui autorității într-o analiză de oportunitate, depășind astfel limitele controlului jurisdicțional.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Prin acțiunea formulată de reclamantii KAPCZA Mikolt Krisztina și MARIN Gabriel au solicitat pe cale de ordonanță președințială anularea în întregime a HG 826/05.08.2021, precum și stabilirea măsurilor privind starea de alertă din Anexa 2 art. 2 și Anexa 2 art. 4 raportat la Anexa 3 art. 1, cu încetarea stării de alertă și acordarea de daune morale.

Până la primul termen de judecată reclamantii au înțeles să își precizeze cererea de ordonanță președințială în acțiune de drept comun arătând că, cererea a fost introdusă inițial ca ordonanță doar pentru primirea unui termen mai urgent.

Potrivit art. 1001 C.pr.civ., la solicitarea reclamantului până la închiderea dezbaterilor la prima instanță cererea de ordonanță președințială va putea fi transformată într-o cerere de drept comun situație în care pârâtul va fi încunoștințat și citat în mod expres cu această mențiune.

În urma acordării unui nou termen reclamantii au formulat o completare a cererii de chemare în judecată, solicitând anularea HG 932/09.09.2021 și ulterior a HG 990/17.09.2021.

Pârâtul Ministerul Administrației și Internelor s-a opus modificării cererii de chemare în judecată arătând că aceasta este formulată peste termenul prevăzut la art. 204 alin. 1 sens în care poate avea loc numai cu acordul expres al tuturor părților.

Referitor la excepția tardivității modificării cererii de chemare în judecată, Curtea va constata că toate aceste acte administrative normative privesc regimul stării de alertă și că reclamantii au fost îndreptățiți să ceară modificarea cererii de chemare în judecată având în vedere că prin HG 826/05.08.2021 a fost prelungită cu 30 de zile starea de alertă, situație care a determinat Guvernul să adopte o noua HG cu nr. 932/09.09.2021, care la rândul ei a fost modificată prin HG 990/17.09.2021, toate hotărârile privind regimul stării de alertă.

A admite excepția tardivității ar însemna datorită intervalului scurt de timp în care apar aceste acte administrative normative să rezulte o împiedicare a liberului acces la justiție

contravenind atât disp. art. 6 din CEDO, cât și dreptului reclamanților la un proces echitabil reglementat la art. 6 C.pr.civ., printr-un fel de neprimire, deci o denegare de dreptate.

Totodată Curtea va lua în considerare la respingerea acestei excepții și Decizia 457/25.06.2020 a Curții Constituționale a României care, a arătat că „statul de drept înseamnă că agențiile guvernamentale trebuie să funcționeze în cadrul legii și acțiunile lor trebuie să fie supuse controlului de către instanțele independente”. Or, Curtea Constituțională adoptând această decizie raportat la prevederile Legii 55/2020 a arătat că nu se permite eludarea cadrului constituțional care guvernează legalitatea, separația puterilor în stat și condițiile restrângerii unor drepturi și libertăți, deoarece aceasta ar contraveni exigențelor generale ale unui stat de drept astfel cum sunt guvernate de Constituția României. Prin urmare, și în acest caz al instituirii stări de alertă accesul la justiție trebuie garantat.

Având în vedere toate aceste aspecte, Curtea va respinge excepția tardivității modificării de acțiune considerând că aplicarea art. 204 alin. 1 C.pr.civ., în această situație ar conduce la încălcarea normelor mai sus invocate.

De asemenea, s-a invocat prin apărările părților excepția nulității cererii de chemare în judecată ca urmare a nerespectării condițiilor prev. de art. 194 C.pr.civ., și excepția lipsei interesului reclamanților.

În ceea ce privește excepția nulității cererii de chemare în judecată art. 194 C.pr.civ., arată că cererea va cuprinde numele, prenumele, domiciliul sau reședința părților, numele, prenumele și calitatea celui care reprezintă partea în proces, obiectul cererii și valoarea lui, arătarea motivelor de fapt și de drept pe care se întemeiază cererea, arătarea dovezilor pe care se sprijină fiecare capăt de cerere. Toate aceste mențiuni există în cererea de chemare în judecată, neputând fi incident art. 196 C.pr.civ., care sancționează cu nulitatea cererea de chemare în judecată.

Referitor la excepția lipsei de interes a reclamanților, prevederile art. 1 alin. 1 din Legea 554/2004 arată că orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim de către o autoritate publică printr-un act administrativ se poate adresa instanței de contencios administrativ pentru anularea actului.

Disp. art. 2 alin. 1 lit. r din Legea 554/2004 arată prin interes legitim public se înțelege interesul care vizează ordinea de drept și democrația constituțională, garantarea drepturilor, libertăților și îndatoririlor cetățenilor, satisfacerea nevoilor și realizarea competenței autorității publice.

Potrivit art. 8 alin. 1 indice 1 din Legea 554/2004 persoanele fizice și juridice de drept privat pot formula capete de cerere prin care invocă apărarea unui interes legitim public numai în subsidiar în măsura în care vătămarea interesului decurge logic din încălcarea dreptului subiectiv sau a interesului legitim privat.

De asemenea, în acest domeniu reglementat de HG atacate sunt aplicabile disp. art. 5 din Legea 554/2004, care la alin. 3 arată că actele administrative emise pentru aplicarea regimului stări de război, a stării de asediu sau a celei de urgență, cele care privesc apărarea și securitatea națională, ori cele emise pentru restabilirea ordinii publice precum și pentru înlăturarea consecințelor calamităților naturale, epidemiilor pot fi atacate numai pentru exces de putere.

Astfel, pentru ca cererea de chemare în judecată să fie admisibilă trebuie ca reclamanților să le fi încălcat dreptul subiectiv așa cum el este arătat în art. 2 alin. 1 lit. p din Legea 554/2004 ca urmare a excesului de putere realizat prin actul administrativ normativ care a condus la o încălcare a drepturilor și libertăților fundamentale.

Observând conținutul cererii de chemare în judecată rezultă că reclamanții în calitate de persoane nevaccinate le este încălcat interesul personal prin măsurile restrictive care se răsfrâng individual și asupra acestora, deoarece nu le este permis accesul la competiții sportive și le este condiționată participarea la anumite evenimente sportive sau culturale, ori altor activități prevăzute în Anexa 3 a HG-urilor care sunt condiționate de îndeplinirea unor cerințe sau de prezentarea testelor sau vaccinării.

Aceste aspecte sunt în măsură să conducă la concluzia că reclamanții se plâng de încălcarea unor drepturi sau libertăți prin aceste HG-uri, care ar fi adoptate cu exces de putere, situație care determină ca acțiunea acestora să îndeplinească condițiile de admisibilitate și de interes cerute de Legea 554/2004.

Curtea consideră că reclamanților nu li se poate pretinde să dovedească faptul că într-o instituție de cultură sau la un eveniment sportiv li s-a refuzat accesul fiind evident că în lipsa dovezilor prev. de art. 4 din Anexa 2 al HG 826/2021, reclamanții nu ar fi putut participa la astfel de evenimente.

Din această perspectivă, Curtea consideră că excepția lipsei de interes trebuie respinsă, reclamanții invocând încălcarea interesul legitim public care decurge logic din interesul legitim privat.

Trecând la soluționarea fondului cauzei, prin HG nr. 826/05.08.2021 Guvernul României a dispus prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 11 august 2021 precum și stabilirea măsurilor ce se aplică pentru combaterea și prevenirea pandemiei de COVID 19.

În esență, Guvernul a hotărât prelungirea cu 30 de zile începând cu data de 11.08.2021 a stării de alertă pe întreg teritoriul țării instituită prin HG 394/2020 și HG anterioare, stabilind pe durata stării de alertă măsurile de prevenire și control al infecțiilor cu coronavirusul SARS COV 2, condițiile concrete de aplicare a acestor măsuri, precum și instituțiile publice care pun în aplicare, care urmăresc respectarea aplicării măsurilor pe durata stării de alertă, prevăzute în măsuri pentru creșterea capacității de răspuns și măsuri pentru diminuarea impactului tipului de risc.

În ceea ce privește prelungirea stării de alertă pe teritoriul României, Curtea observă că, Centrul Național de Coordonare și Conducere a Intervenției a elaborat un document intitulat Notă de Fundamentare iar prin Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr.53/05.08.2021 s-a propus prelungirea stării de alertă și măsurile aplicate pentru combaterea pandemiei de COVID19.

Prin Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr.53/05.08.2021 s-au făcut propunerile pentru măsurile ce se impun a fi luate sau menținute în continuare, iar în documentul intitulat Analiza Factorilor de Risc înocmit de Departamentul pentru Situații de Urgență s-a arătat că, din evoluția cazurilor confirmate se observă că media zilnică a persoanelor noi confirmate în perioada analizată este de aprox. 138 de persoane în timp ce totalul cazurilor active ce reprezintă suma cazurilor confirmate în ultimele 14 zile plus persoanele internate la data raportării cu mai mult de 14 zile de la data internării la data de 02.08.2021 este de 1409 persoane.

În Cap. Intensitatea Situației de Urgență s-a arătat că numărul pacienților internați în cadrul secțiilor de ATI a avut un trend crescător de la 38 la 23 iulie 2021 la 63 în 02.08.2021, și se menționează o creștere semnificativă a numărului de focare active existente la nivel național de la 6 la 7 fără să se arate în ce măsură acest lucru se reflectă în politica sanitară a Guvernului.

Nota de Fundamentare reia toate aceste date arătate anterior concluzionând că în absența menținerii unor măsuri de restricție este posibil păstrarea sau chiar accentuarea trendului a numărului de cazuri noi manifestat în ultima perioadă.

Așa cum arată atât articolul 2 din Legea 55/2020 cât și preambulul legii, măsurile restrictive trebuie însă să fie cu caracter esențialmente temporar, gradual, proporțional cu gravitatea manifestării epidemiei, necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la viață, integritate fizică și sănătate, în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere altor drepturi și libertăți fundamentale.

Această lege a fost adoptată ca urmare a instituirii unor măsuri temporare și graduale urmând ca măsurile restrictive de drepturi și cele de renunțare sau de relaxare să se dispună cu respectarea principiului egalității de tratament juridic pentru situații comparabile sau identice fapt specificat la art. 1 Dispoziții generale.

Curtea observă că starea de alertă a fost instituită pe teritoriul României prin HG 394/18.05.2020 fiind prelungită succesiv prin HG-uri cu câte 30 de zile până la momentul actual. Anterior a existat instituită starea de urgență din 18.03.2020.

La 18.05.2020 Guvernul a justificat starea de alertă prin necesitatea efectuării unor stocuri de urgență medicală, prin necesitatea unui răspuns amplificat la situația de urgență determinată de răspândirea noului coronavirus, situație care a permis măsuri de achiziționare a stocurilor necesare, măsuri de prevenire și control a infecțiilor.

Curtea consideră că, după mai mult de 1 an de la instituirea stării de alertă, la data adoptării HG 826/05.08.2021 menținerea acesteia nu mai este justificată. Aceasta deoarece Guvernul a avut

răgazul necesar să efectueze toate demersurile necesare pentru combaterea epidemiei, iar la momentul la care a fost emis actul normativ amploarea situației de urgență nu mai justifică prelungirea stării de alertă pe teritoriul României.

Astfel cele aproximativ 138 de persoane confirmate zilnic în perioada analizată nu erau în măsură să necesite un răspuns amplificat și să determine menținerea în țări în situația de urgență, fiind posibilă menținerea situației sub control prin funcționarea normală a sistemului sanitar care nu poate fi pus în pericol ca urmare a acestui număr scăzut de cazuri. De asemenea, nu se reliefează o intensitate a situației de urgență, o insuficiență a capacităților de răspuns, iar factorii de risc analizați nu justifică necesitatea impunerii stării de alertă tocmai pentru că lipsesc orice date care ar fi impus necesitatea menținerii acestei măsură atât din conținutul actului normativ cât și din documentele care îl fundamentează precum și din datele statistice arătate.

Or, faptul că 138 de persoane sunt pozitive nu arată impactul asupra sistemului medical întrucât ele pot să nu dezvolte viroze respiratorii sau alte complicații. State ca Germania analizează în ce măsură este incidentă spitalizarea persoanelor care au contactat virusul deoarece, aceasta este esențial în cazul de față și doar aceste persoane pot pune în pericol funcționarea sistemului sanitar. Persoanele care nu dezvoltă viroze respiratorii sau alte complicații deși pot transmite virusul nu necesită din parte statului alte măsuri decât acelea de a verifica respectarea măsurilor de prevenție în scopul izolării o perioadă de timp. Numărul persoanelor contaminate arătat prin chiar actele autorităților este atât de ne semnificativ încât sistemul sanitar poate să facă față în condiții normale.

Potrivit art. 3 alin. 3 din Legea 55/2020 starea de alertă încetează înainte de împlinirea termenului pentru care a fost declarată sau prelungită atunci când analiza factorilor de risc indică faptul că nu mai este necesară menținerea unui răspuns amplificat.

Este de remarcat că prin consultarea site-ului Ministerul Afacerilor Externe www.mae.ro rezultă că, cu excepția câtorva state, majoritatea statelor europene au renunțat la regimul stări de alertă sau de urgență tocmai pentru că este o măsură provizorie, excepțională menită a afecta drepturile și libertățile cetățenilor și care trebuie să înceteze în momentul în care condițiile care au impus luarea acestei măsuri nu mai sunt în ființă.

Pe de altă parte, suplimentar normelor de tehnică legislativă prevăzute în Legea 24/2000, articolul 7 din Legea 55/2020 a stabilit conținutul Hotărârilor prin care se stabilește sau se prelungește starea de alertă.

Astfel, Hotărârile de Guvern trebuie să cuprindă baza legală, perioada stării de alertă, măsuri pentru creșterea capacității de răspuns, asigurarea rezilienței comunităților și diminuarea impactului tipului de risc necesar a fi aplicate, condițiile concrete de aplicare și destinatarii acestora, instituțiile și autoritățile care pun în aplicare și urmăresc respectarea aplicării măsurilor. Ca atare măsurile pentru diminuarea impactului tipului de risc trebuie să se încadreze într-o măsură pentru asigurarea rezilienței comunităților așa cum sunt menționate la art. 5 alin. 2 litera d din Legea 55/2020.

Potrivit măsurilor pentru asigurarea rezilienței comunităților art. 4 al HG 826/2021, se arată că în condițiile art. 5 alin. 2 lit. d din Legea 55/2020 este permisă participarea la una din activitățile prevăzute în Anexa 3 art. 1 pct. 3, 4, 5, 5 indice 1, 6, 8, 9, 10, 11, 12, 12 indice 1, 13, 20, 21, 22, 23, 24, 27, 30, 33, art. 6 pct. 7 și 8, art. 9 pct. 4, 14, 15, art. 12 alin. 3 condiționează participarea numai a persoanelor care se află în una dintre următoarele situații: sunt vaccinate împotriva virusului SARS COV 2 și au trecut 10 zile de la finalizarea schemei complete de vaccinare, prezintă rezultatul negativ al unui test nu mai vechi de 72 de ore, prezintă rezultatul negativ certificat al unui teste antigen rapid nu mai vechi de 48 de ore, se află între perioada cuprinsă între a 15 zi și a 90 zi ulterioară confirmării cu Sars Cov 2.

Potrivit art. 5 alin. 2 lit. d din Legea 55/2020 invocat de HG, măsurile pentru asigurarea rezilienței sunt măsuri de protecție a vieții și pentru limitarea efectelor tipului de risc produs asupra sănătății persoanelor, inclusiv instituirea carantinării sau izolării la domiciliu. Măsurile pentru diminuarea impactului de risc potrivit art. 5 alin.3 litera a din Legea 55/2020 sunt restrângerea sau interzicerea organizării și desfășurării unor demonstrații, procesiuni, concerte sau altor tipuri de întruniri în spații deschise precum și cele de natura culturale, științifice, sportive sau de divertisment în spații închise.

Activitățile restricționate pentru participarea căroră se impune numai participarea persoanelor vaccinate, care au prezentat rezultatul unui test negativ sau a unui test antigen rapid

sunt competițiile sportive, desfășurarea de spectacole drive in, a unor concerte, festivaluri publice și private sau a altor evenimente culturale, organizarea de evenimente private, nunți, botezuri, mese festive, cursuri de instruire sau workshop-uri, activități în bar, cluburi sau discoteci, activități în spații închise în domeniul sălilor de sport sau fitness unde dacă incidența cumulată la 14 zile este mai mică sau egală cu 3 la mia de locuitori este posibil să participe doar persoanele vaccinate, precum și activitatea operatorilor care administrează săli de jocuri.

Curtea constată că măsurile sunt suplimentare asigurării protecției, a distanței între participanți sau spectatori, limitării unei capacități a sălii sau limitare la un număr de participanți.

Prin HG 932/09.09.2021 a fost dispusă prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 10.09.2021 fiind stabilite măsurile care se aplică pentru prevenirea și combaterea pandemiei de Covid 19. Aceste măsuri au fost aceleași cu cele stabilite de HG 826/05.08.2021 până la adoptarea HG 990/17.09.2021. Și această hotărâre nu specifică așa cum cer prevederile Legii 55/2020 de ce este necesară continuarea stării de alertă, iar actele care o fundamentează nu justifică luarea acestei măsuri, datele arătând 2226 persoane testate pozitiv. Chiar dacă este o creștere de la circa 138 de cazuri nu reiese că acest număr este în măsură să pună în pericol sistemul sanitar.

Pe de altă parte, această hotărâre chiar dacă ar menționa tipurile de risc realizând o evaluare concretă și nu formală și ar fi justificată statistic deoarece HG anterioară era nelegală ca urmare a lipsei situației de urgență de amploare și intensitate deosebită, trebuia să instituie și nu să prelungească starea de alertă. Prelungirea pe timp nedefinit a unei stări excepționale este contrară prev. art. 53 alin. 1 din Constituția României, nefiind necesară într-o societate democratică deoarece după mai mult de 1 an și jumătate de la adoptarea stării de urgență și cea de alertă Guvernul și sistemul medical trebuia să facă față situației pandemice iar măsura potrivit legii trebuia să fie proporțională cu situația care a determinat-o.

Conform art. 1 alin. 3 din Constituție, România este stat de drept, democratic și social în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme. Or, acest lucru contravine instituirii unei stări de alertă care să permită eludarea cadrului constituțional și prin care guvernului să îi fie arogate competențe excepționale prin permanentizarea acestei stări.

Curtea remarcă că la data de 09.09.2021 când a fost adoptat HG 932/2021 a început festivalul Untold care a avut o participare potrivit organizatorilor de 360 de mii de persoane, circa 75.000 de persoane pe zi, iar cu toate că Guvernul a invocat creșterea activității epidemice nu a modificat condițiile stabilite pentru participarea la festivaluri, lăsând plafonul maxim de 75.000 persoane. Anterior doar la Cluj-Napoca au mai existat festivalurile Electric Castle la care au participat circa 186.000 persoane și Jazz in the Park cu circa 100.000 persoane, în timp ce la București s-a desfășurat festivalul Saga, cu participarea a circa 135.000 de oameni și Congresul Partidul Național Liberal cu circa 5000 de oameni prezenți în interiorul locului de desfășurare. Or, în condițiile în care astfel de evenimente ar avea loc lunar, majoritatea populației ar fi purtătoare a virusului SARS COV 2, iar România ar rămâne permanent în stare de alertă. Prin urmare, s-a luat dubla măsură a restricționării pe de o parte de la evenimente firești cum ar fi activitățile sportive, luatul mesei la un restaurant, activități cu adevărat culturale, iar pe de altă parte a fost permisă organizarea unor evenimente ce implică participarea a zeci de mii de persoane și care generează o aglomerație de persoane unde este discutabil dacă se poate menține o distanță de control și această modalitate de normare este cel puțin nefirească.

Ulterior adoptării HG 990/17.09.2021 s-au modificat și completat Anexele 2 și 3 din HG 932/2021 în sensul în care la Anexa 2 art. 4 s-a modificat fiind permisă participarea la una dintre activitățile prev. în Anexa 3 art. 1 pct. 3, 4, 5 indice 1, 8 indice 1, 10-12 indice 1 numai a persoanelor care se află în una din următoarele situații: sunt vaccinate împotriva virusului SarsCov 2 și au trecut 10 zile de la vaccinare, prezintă rezultatul negativ al unui test RT-PCR nu mai vechi de 72 de ore, prezintă rezultatul negativ certificat al unui test antigen rapid pentru infecția cu virusul nu mai vechi de 48 de ore, se află în perioada cuprindă între a 15 și 180 zi de la infectarea cu SARS CoV2.

Potrivit alin. 3 persoanele fizice sunt obligate să facă dovada situațiilor prevăzute la alin.1 și 2 prin intermediul certificatelor digitale ale UE privind Covid 19 în conformitate cu OUG 68/2021.

OUG 68/2021 a fost adoptată având în vedere aplicarea Regulamentului UE 2021/953 al Parlamentului European și al Consiliului din 14.06.2021 pentru a facilita libera circulație pe durata pandemiei de COVID19.

Curtea observă că, această ordonanță privește categoria drepturilor și libertăților fundamentale, situație care impunea potrivit art. 73 din Constituție adoptarea acestor măsuri prin lege organică, iar pe de altă parte certificatul menționat de Regulament este menit să faciliteze circulația persoanelor pe teritoriul UE, deci între statele Uniunii și nu pe teritoriul statelor naționale. Astfel, prin HG s-a introdus obligativitatea de a prezenta Certificatul verde, ceea ce conduce la restrângerea unor drepturi și libertăți ale cetățenilor.

De altfel HG instituie peste prevederile OUG extinderea folosinței certificatului, persoanele fizice trebuind să prezinte acest certificat în condițiile în care urmează să participe la activitățile restricționate. Verificarea certificatului nu este făcută doar de către agenții ai autorităților publice, ci ea trebuie făcută și de agenții economici care desfășoară activități prin persoanele angajate, implicare inadmisibilă și care presupune cunoașterea stării de sănătate a persoanei respective.

Prevederile art. 7 din Legea 24/2000 definesc evaluarea preliminară a impactului actelor normative ca fiind un set de activități și proceduri realizate cu scopul de a asigura o fundamentare adecvată a inițiativelor legislative.

Evaluarea preliminară presupune identificarea și analizarea efectelor economice și sociale de mediu și bugetare pe care le produc reglementările propuse. În cazul prelungirii stării de alertă sunt incidente disp. art. 4 indice 3 din OUG 21/2004 fiind fundamentate pe analiza factorilor de risc de grupurile de suport tehnico-științific. Or din toate aceste HG-uri nu rezultă a fi analizați factori de risc prevăzuți asupra drepturilor și libertăților fundamentale, impactul socio-economic, efectele asupra mediului macro economic de afaceri, sociale și asupra mediului înconjurător menționate și de prevederile art. 31 a Legii 24/2000 fiind evidentă lipsă oricărei analize în privința drepturilor și libertăților fundamentale și a impactului socio-economic.

Pe de altă parte, toate aceste HG-uri au împărțit populația României în persoane vaccinate și nevaccinate punând semnul egalității între o persoană nevaccinată și una bolnavă și între o persoană vaccinată și una sănătoasă fapt pe care instanța îl consideră absolut inadmisibil.

De altfel, și în privința vaccinării lipsește orice analiză a tipului de risc, Guvernul bazându-se că vaccinurile puse în circulație sunt avizate de Agenția Europeană a Medicamentului. Acest lucru nu absolvă Guvernul, prin ministerul de resort ca prin mijloace proprii, naționale să verifice în ce măsură aceste vaccinuri afectează sau influențează starea de sănătate a cetățenilor săi atât în sens pozitiv cât și negativ. Nu se poate considera că orice vaccin din cele puse în circulație este benefic oricărei persoane indiferent de vârsta acesteia sau starea de sănătate, iar situația apărută în Japonia ca urmare a campaniei de vaccinare, ce a condus la demisia Guvernului respectiv, este de natură a conduce toate guvernele naționale la o analiză aprofundată a tipului de risc. Mai mult, unele state europene au apreciat periculoase pentru sănătatea cetățenilor lor folosirea vaccinului ASTRAZENECA sau JOHNSON, ca urmare a unor efecte negative sau unui risc privind sănătatea persoanelor.

În România nu doar că aceste efecte negative nu au fost discutate, dar s-a ajuns la un fel de cenzură a discuțiilor cu privire la acest aspect, inclusiv pe internet, toate eforturile guvernului fiind dirijate în susținerea campaniei de vaccinare.

Vaccinarea este un act esențialmente medical care trebuia lăsat la aprecierea autorităților medicale în funcție de situația personală a fiecărei persoane. Nu în ultimul rând, Curtea reține că nu este adoptată o lege care să impună obligativitatea vaccinării situație care însă ar presupune și asumarea responsabilităților pentru această activitate, deci efectuarea unor minime studii medicale. În această privință așadar se încalcă libertatea conștiinței persoanei de a decide la recomandarea medicului curant dacă alege sau nu să facă vaccinul, încălcându-se astfel dispozițiile art. 29 din Constituție. Astfel, prin campania de presă realizată în susținerea acestor hotărâri de guvern persoana nevaccinată este prezentată ca un potențial pericol pentru ceilalți și convinsă astfel să se vaccineze, în caz contrar poate ajunge ca să nu mai fie primită în universitate sau la locul de muncă unde este angajată. Această constrângere este evident contrară oricăror norme legale și constituționale dar în nenumărate cazuri prezentate de presă ea a fost realizată.

Dincolo de aspectul general benefic al vaccinului, foarte multe persoane din cauza convingerilor precum și a stării de sănătate nu pot recurge la măsura vaccinării și prin urmare sunt excluse de la toate activitățile sportive, culturale, sociale permise de hotărârea de guvern. De asemenea, la momentul adoptării hotărârii, salariul mediu net în România era de aproximativ 2.500 de lei fără să vorbim de venitul minim pe economie și de faptul că există persoane care nu au nici măcar acest venit. Or, efectuarea unui test RT-PCR sau a unui test antigen rapid trebuie să se realizeze la un laborator medical care să certifice exactitatea rezultatului testului și cum aceste teste nu sunt gratuite foarte multe persoane nu vor avea posibilitatea financiară să efectueze acest test și prin urmare vor fi nevoite să recurgă la vaccin care este gratuit pentru a putea participa la aceste activități. Statul prin guvernul său trebuia să susțină financiar efectuarea de teste medicale, tocmai pentru a garanta că și persoanele fără venituri substanțiale pot recurge la aceste teste.

Or, vaccinarea deși este în măsură să contribuie la creșterea imunității persoanelor vaccinate nu poate garanta așa cum nu pot garanta nici testele de tipul RT-PCR sau testul antigen în mod cu totul cert că persoanele respective nu sunt purtătoare ale virusului SARS COV2. Din cuprinsul tuturor celor 3 HG-uri rezultă o discriminare evidentă pe criteriul vaccinării legând vaccinarea de avantaje sociale, de accesul la activități culturale, recreative, sportive, sau chiar de ora până la care poți ieși din casă.

Totodată Guvernul nu a dat credit cetățenilor României în sensul de a se sprijini și pe valorile etice respectiv pe responsabilitatea pe care fiecare cetățean sau agent economic trebuie să și-o aroge într-o situație epidemică.

De asemenea, se remarcă că se stabilesc cote de 3/1000 de locuitori sau 6/1000 de locuitori, situații în care restricțiile se accentuează fără ca să rezulte de undeva în ce măsură acest procent are o valoare în situația epidemică.

Nu se cunoaște de ce dacă 6 persoane dintre 1000 sunt pozitive, celelalte 994 care trebuie prezumate ca sănătoase și nu ca bolnave trebuie să se abțină de la diverse activități. Totodată nu s-a analizat impactul pentru care trebuie închise școlile și organizate activități online în cazul apariției unor cazuri pozitive printre școlari, aspect cu impact deosebit asupra activității de școlarizare cât și asupra părinților, elevii ajungând să efectueze școala fără să o frecventeze.

În aceeași situație este și activitatea sportivă a cărei oprire nu este în măsură să conducă la o oprire a epidemiei, ci dimpotrivă aceasta ar trebui să aibă aspecte benefice nefiind făcută nicio analiză în această privință.

Totodată, nu există nici un studiu care să conducă la concluzia necesității instituirii acestor măsuri suplimentare de excludere și la lipsa oricărei importanțe a faptului că un număr mare de persoane a făcut boala și este imunizată prin efectul bolii.

Constrângerea pe calea unei hotărâri de guvern cu măsuri provizorii reluate prin alte hotărâri de guvern de prelungire a acestor măsuri conduce la permanentizarea acestei situații și la înlocuirea unei legi în acest sens cu o hotărâre de guvern care să ia măsuri privitoare la obligativitatea vaccinării populației. Această avalanșă de acte administrative conduce și la încălcarea accesului la justiție, fapt arătat de Curtea Constituțională în decizia mai sus arătată contravenind evident art. 21 din Constituție întrucât oricâtă diligență ar avea un reclamant sau instanța de judecată până la soluționarea definitivă a unui proces legat de un act administrativ normativ privind starea de alertă, acesta este înlocuit cu un alt act administrativ normativ de aceeași factură.

Art. 34 din Constituție prevede că dreptul la ocrotirea sănătății este garantat, statul fiind obligat să ia măsuri pentru asigurarea igienei sau sănătății populației iar organizarea asistenței medicale, controlul exercitării profesiilor medicale și alte măsuri de protecție a sănătății fizice și mentale a persoanei se stabilesc prin legi.

Așa cum s-a arătat mai sus atât legea care dă abilitatea guvernului să emită hotărâri în acest domeniu, Legea 55/2020 cât și Ordonanța 137/2000 se referă la măsuri care trebuie luate în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței altor drepturi și libertăți fundamentale cu respectarea principiului egalității de tratament juridic pentru situații identice sau comparabile.

Hotărârea de guvern este un act unilateral cu caracter normativ emis în regim de putere publică în vederea executării legii neputând însă să o substituie și să emită pe această cale norme cu putere de lege, deoarece ar trece în atribuțiile legislative ale Parlamentului.

În calitatea sa de act administrativ normativ hotărârea de guvern este prezumată că respectă principiul legalității și ca atare trebuie să fie conformă cu ordonanțele, legile și Constituția României.

În cazul de față, aceste dispoziții din HG nu sunt conforme cu Constituția, cu Ordonanța 137/2020 și cu Legea 55/2020 mai sus examinate deoarece încalcă limitele competenței prev. de lege, precum și drepturile și libertățile cetățenilor, stabilind cu exces de putere alte măsuri pentru asigurarea rezilienței comunităților și pentru diminuarea impactului de risc decalate la care se referă legea realizând o restrângere nejustificată a drepturilor cetățenilor prin depășirea scopului urmărit și propus de protejare a sănătății populației, stabilind discriminatoriu și cu atingerea drepturilor sau libertăților cetățenilor, activități la care pot participa doar o anumită categorie de cetățeni stabilind măsuri care nu sunt proporționale întrucât urmăresc substituirea prin hotărârea de guvern a unei legi privind obligativitatea vaccinării.

Chiar dacă nu menționează expres obligativitatea tuturor persoanelor la vaccinare hotărârea de guvern discriminează fără a fi necesar în scopul asigurării sănătății populației prin dezavantajarea categoriei persoanelor nevaccinate care reprezintă majoritatea populației României. Efectul normării prin HG a certificatului și folosinței acestuia este evident nelegală, din nou ajungându-se prin actele administrative normative la substituirea unei legi organice.

Art. 15 alin. 1 din Constituție stabilește că cetățenii beneficiază de drepturile și libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea, iar art. 16 alin. 1 din Constituția României arată că cetățenii sunt egali în fața legii și autorităților publice fără privilegii și fără discriminări. Curtea Constituțională a arătat în deciziile sale că nesocotirea principiului egalității în drepturi are drept consecință neconstituționalitatea privilegiului sau a discriminării și că neconstituționalitatea privilegiului impune eliminarea privilegiului nejustificat acordat.

Instanțele de contencios administrativ nu sunt puse să examineze constituționalitatea legii ci conformarea de către actele administrative la principiul legalității și pe cale de consecință eliminarea dispozițiilor care intră în conflict cu normele legale.

Principiul legalității în fața legii și interdicția nediscriminării sunt consacrate și de art. 14 din CEDO, precum și de art. 20 și art. 21 din Carta Drepturilor Fundamentale a UE. De asemenea, apărarea statului de drept și a democrației pe lângă drepturile și libertățile cetățenilor constituie alte aspecte care conduc la concluzia încălcării limitelor competenței prevăzute de Constituție sau de lege și încălcării drepturilor și libertăților cetățenilor prin normarea pe cale de HG realizată cu exces de putere.

Prin urmare, Curtea în baza prev. art. 18 din Legea 554/2004 va admite în parte acțiunea anulând în întregime HG 826/5 august 2021, HG 932/9 septembrie 2021 și HG 990/17 septembrie 2021.

Referitor la daunele morale cerute de reclamanta KAPCZA Mikolt Krisztina, Curtea va aprecia că acestea nu au fost dovedite în concret raportat la art. 249 C.pr.civ., așa încât acest capăt de cerere urmează să fie respins.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE

Respinge excepția tardivității modificării de acțiune.

Respinge excepția nulității cererii de chemare în judecată și excepția lipsei de interes a reclamantilor în formularea acțiunii.

Admite în parte acțiunea formulată de reclamantii KAPCZA Mikolt Krisztina și MARIN Gabriel, cu domiciliul procesual ales în Cluj-Napoca, str. Muncitorilor nr. 24, ap. 6, jud. Cluj, împotriva pârâților GUVERNUL ROMÂNIEI cu sediul în București, Piața Victoriei nr. 1, sector 1, CIF 4283422, cont RO98TREZ70023510120XXXXX, și MINISTERUL AFACERILOR INTERNE cu sediul în București, P-ța Revoluției nr. 1A, sector 1.

Anulează în întregime HG 826/5 august 2021, HG 932/9 septembrie 2021 și HG 990/17 septembrie 2021.

Respinge capătul privind acordarea de daune morale.

Cu drept de recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată prin punerea la dispoziția părților prin intermediul grefei Cu în data 28.09.2021.

Președinte,
Judecător Radu-Rareș Dușa

Grefier,
Iosefina Nicoleta Trif

Red. R.R.D./U.K.G.
4 ex./1. 10.2021

STIRIBOESURSE